

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., IČO: X., zastúpený advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom G., IČO: X., proti povinnej: **D. P.**, nar. X., bytom R., **o vymoženie 653,26 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 1Er 416/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. 05. 2012, č. k. 4CoE 85/2012-30, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a .**

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle ustanovenia § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok) na návrh oprávneného. Uviedol, že exekučným titulom je notárska zápisnica č. N 4956/2004, NZ 89307/2004 z 11. 12. 2004 spísaná notárom JUDr. J. K. so sídlom v B. (ďalej len notárska zápisnica). Okresný súd Považská Bystrica poverením z 11. 04. 2005 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 21. 02. 2012, č. k. 1Er 416/2005-12 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zastavenie exekúcie odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Exekučným titulom je notárska zápisnica spísaná na základe splnomocnenia uvedeného v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutého na vopred predtlačenom formulári. V texte zmluvy o úvere sa nachádza časť

označená ako Splnomocnenie, v ktorej dlžník ako splnomocniteľ splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia. Z tohto dôvodu považoval súd prvého stupňa notársku zápisnicu za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a teda ju nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne uznesením z 25. 05. 2012 č. k. 4CoE 85/2012-30 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvého stupňa, ktorý správne vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Aj podľa odvolacieho súdu plnomocenstvo udelené povinnou advokátovi Mgr. T. K. priamo v úverovej zmluve nemožno považovať za platný právny úkon povinnej. Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinnej pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor záujmov spočíva v tom, že právny zástupca povinnej, bol určený priamo v zmluve o úvere veriteľom, čo znamená, že si ho povinná nevybrala na základe svojej vôle. V dôsledku neplatného plnomocenstva podľa § 39 Občianskeho zákonníka odvolací súd považoval za neplatné aj vyhlásenie Mgr. T. K. v notárskej zápisnici, ktorá tak nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu. Odvolací súd ďalej dodal, že súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia. Ostatné námietky oprávneného, ktorými sa zaoberal, vyhodnotil odvolací súd tiež ako nedôvodné.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 17. 07. 2012.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd uznesenie súdu prvého aj druhého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodnosť dovolania odvodil z ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p., že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej veci sa už prv začalo konanie, v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, § 237 písm. f/ O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ďalej svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Skutočnosť, že dovolanie podal bez bližšej špecifikácie dovolacích dôvodov, oprávnený zdôvodnil krátkosťou času a poukázal na to, že jednotlivé dôvody podrobne rozvinul už v odvolaní, a preto nepovažoval za potrebné ich duplikovať. Napriek uvedenému oprávnený následne doplnil dovolanie podaním, v ktorom poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 14. 03. 2012, sp. zn. I. ÚS 120/2012 v súvislosti s argumentáciou oprávneného, týkajúcej sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva. Podľa dovolateľa, exekučný súd by mal vo svojom rozhodnutí uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a/ až r/ Občianskeho zákonníka. Dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že vec nesprávne právne posúdil z hľadiska právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, z hľadiska ustanovení právnych predpisov EÚ a z hľadiska rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Nevysporiadal sa s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil, prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie (jednostranný právny úkon). Predmetné splnomocnenie sa v zozname nekalých podmienok uvedených v prílohe čl. 3 ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS výslovne nenachádza. Podľa názoru dovolateľa je v danom prípade nutné požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Z toho dôvodu navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní.

Povinná vo vyjadrení k dovolaniu oprávneného uviedla, že podané dovolanie nie je dôvodné a s rozhodnutím súdu prvého stupňa súhlasí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie

v danej veci. Vnútroštátny súd však nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p..

V prejednávanej veci oprávnený namietať, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice, súčasne namietať posúdenie splnomocnenia, na základe ktorého bola zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetných námietok a ich vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdného dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, a to vzhľadom na dostatočnú právnu úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., na základe čoho návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

Ďalej dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., dovolateľom napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa

Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených vád možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, písm. c/ a písm. g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/ a písm. f/ O. s. p., namietané dovolateľom.

Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či sa v danom prípade nerozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p..

Právomoc súdu je upravená v §§ 7 a 8 O. s. p.. Z § 7 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť

a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral, len namietal, že súdy v rozpore so zákonom po vecnej stránke preskúmavali notársku zápisnicu, ktorá je v danom prípade exekučným titulom. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť obsah notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom. Zo znenia tejto námietky sa dovolaciemu súdu javí, že dovolateľ ňou napáda vlastne vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci).

Dovolací súd má za to, že v predmetnom prípade súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci, pretože napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva priamo zo zákona (napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3, § 44 ods. 1 a § 57 Exekučného poriadku).

S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa existencie vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p., nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p.. Prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia odôvodnil tvrdením, že vo veci sa už prv právoplatne rozhodlo.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ktorá vyplýva z § 159 ods. 3 O. s. p., je jednou z neodstrániteľných prekážok konania a bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola opäť prejednaná.

Prekážka rei iudicatae svojou povahou patrí k procesným podmienkam a jej zistenie v každom štádiu konania vedie k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok alebo stav, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých účastníkov konania (totožnosť veci). Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t. j. keď je nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplýva z rovnakých skutkových okolností). Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol

skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak skutok (určitý skutkový dej) bol súdom po právnej stránke posúdený v pôvodnom konaní inak, nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom (novom) konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávneného – spoločnosti P., s. r. o., so sídlom P., IČO: X., proti povinnej D. P., nar. X., bytom R., o vymoženie 653,26 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1Er 416/2005, na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica č. N 4956/2004, NZ 89307/2004 z 11. 12. 2004 spísaná notárom JUDr. J. K. so sídlom v B., nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Za rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku veci rozsúdenej, nemožno považovať vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože toto nie je rozhodnutím, ktorým sa exekučné konanie končí. Súd je povinný skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že predmetné konanie vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p. zaťažené nie je.

Za nedôvodnú vyhodnotil dovolací súd aj námietku dovolateľa týkajúcu sa existencie vady konania uvedenej v § 237 písm. e/ O. s. p., tvrdiac, že vo veci sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v § 81 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, a pokiaľ takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť. Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej bol povinný rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia (§ 44 Exekučného poriadku),

a z ktorej skutočnosti vyplýva, že v prejednávanej veci návrh na začatie exekučného konania podaný bol.

Za nedôvodnú vyhodnotil dovolací súd aj námietku dovolateľa týkajúcu sa existencie vady konania uvedenej v ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., tvrdiac, že odvolací súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožní realizáciu tých jeho procesných práv, ktoré sú mu priznané Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, z ktorých však bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. O procesnú vadu konania uvedenú v citovanom ustanovení ide tiež v prípade zastavenia exekúcie, ak pre jeho výkon neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Takým rozhodnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

V danom prípade exekučný súd na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie o vymoženie povinnosti uloženej v predmetnej notárskej zápisnici. Následne exekučný súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku zastavil. Podľa názoru dovolacieho súdu, prvostupňový exekučný súd a následne aj odvolací súd podmienky na zastavenie exekúcie posúdili správne.

Súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť predmetnej notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Skúmali, či exekučný titul (notárska zápisnica) bol vydaný v súlade so zákonom, čím len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona (z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku), t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Vydaním poverenia na vykonanie exekúcie totiž posudzovacia povinnosť pre exekučný súd nezaniká, naopak, počas celého exekučného konania (t. j. aj po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie) je súd povinný skúmať, či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom. Dovolací súd zdôrazňuje, že exekučný súd nevykonáva dokazovanie tak, ako je to v konaní pred súdom prvého stupňa. Ak súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, nie je povinný účastníkov konania vyzývať, aby sa vyjadrili k ďalšiemu postupu exekučného konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v prejednávanej veci nedošlo, a teda oprávnenému postupom súdu prvého stupňa a ani súdu odvolacieho, možnosť konať pred súdom odňatá nebola.

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá však musí spĺňať náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (I. ÚS 456/2011).

Rovnako dovolací súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutia trpeli nedostatočným odôvodnením ich písomných vyhotovení.

Preskúmaním prvostupňového rozhodnutia dovolací súd zistil, že exekučný súd preskúmal exekučný titul - notársku zápisnicu a zmluvu o úvere uzavretú medzi oprávneným a povinným, pod zistený skutkový stav podriadil príslušnú právnu úpravu a vo veci rozhodol. V odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil záver o tom, prečo bolo nutné vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a súčasne exekučné konanie zastaviť (keďže notárska zápisnica je v rozpore so zákonom, nemá vlastnosť materiálnej vykonateľnosti a na jej základe nemôže byť exekúcia vedená). Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil, pričom reagoval na podstatné otázky odvolacieho konania. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, naopak, jeho odôvodnenie ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu. Rozhodnutia súdov nižších stupňov tak zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným

dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolací súd dodáva, že podobnými námietkami oprávneného sa už zaoberal vo viacerých svojich iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza rozhodnutia z 31. 05. 2013 sp. zn. 7Cdo 174/2012, z 31. 07. 2013 sp. zn. 4Cdo 405/2012 a sp. zn. 4Cdo 369/2012, z 22. 08. 2013 sp. zn. 4Cdo 24/2013, z 30. 09. 2013 sp. zn. 5Cdo 73/2013 a sp. zn. 4Oboer 85/2013 a z 31. 10. 2013 sp. zn. 4Oboer 101/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, písm. d/, písm. e/ a písm. f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bola povinná, preto by mala právo na náhradu trov konania. Keďže jej však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. novembra 2013

JUDr. Alena Priecelová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová